

РЕШЕНИЕ

№ 4497

гр. София, 20.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 09.09.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Деница Митрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Павлов, като разгледа дело номер **5656** по описа за **2011** година
докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба Комисията за регулиране на съобщенията
(КРС) срещу РЕШЕНИЕ от 13.05.2011 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД,
НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 20-ти състав по нахд № 10556/2010 г. в частта, с
която е изменено наказателно постановление (НП) № 0169 от 05.07.2010 г.,
издадено от председателя на Комисията за регулиране на съобщенията, като
е намален размера на наложената на [фирма] имуществена санкция от 1500
лв. на 500 лв. за нарушение на чл.134, ал.1, т.1 вр. чл.335 от Закона за
електронните съобщения (ЗЕС). Касаторът КРС поддържа, че формално е
извършено административно нарушение чрез неиздаване на удостоверение за
пренасяне в двудневен срок, за което е неприложима разпоредбата на чл.28
ЗАНН, още повече, че към 02.12.2010 г. срещу [фирма] били издадени повече от
43 наказателни постановления за нарушения, свързани с преносимост на номера,
конкретно отказ за приемане на заявление за преносимост. Касаторът КРС
претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното
решение на КРС и по същество на спора да бъде потвърдено изцяло НП.
Оспорва подадената от [фирма] касационна жалба.

Касационна жалба е подадена и от [фирма] със седалище и адрес на
управление [населено място], [улица] в частта от решението на КРС, с което

наказателното постановление е потвърдено. Поддържа, че е налице касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК - неправилно приложение на материалния закон, като сочи, не е извършил нарушение на чл.42 от Функционалните спецификации за преносимост на географски номера при промяна на доставчика на фиксирана телефонна услуга и/или при промяна на адреса в рамките на един географски национален код за направление (Функционални спецификации). Касаторът [фирма] не оспорва, че служителката Р. С. И. в търговски обект на В., находящ се в [населено място], [улица] отказала на 02.11.2009 г. да приеме заявлението на М. З., като упълномощен представител на [фирма], тъй като е приета вътрешна инструкция, съгласно която единствено упълномощено лице, което може да приеме заявления за преносимост е управителят на съответния търговски обект. В конкретния случай управителят на търговския обект обслужвал друг клиент и М. З. е била помолена да изчака. Поддържа, че не е налице изричен отказ за приемане на заявление за преносимост, както и наличие на маловажност по смисъла на чл.28 ЗАНН. Касаторът [фирма] претендира съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС и по същество на спора за отмени НП. Оспарва касационната жалба на КРС.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбите за неоснователни.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 13.05.2011 г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 20-ти състав по нахд № 10556 от 2010г. е изменил наказателно постановление № 0169 от 15.07.2010 г., издадено от председателя на Комисията за регулиране на съобщенията в частта за наложената имуществена санкция като е намалил нейния размер от 1500 лв. на 500 лв. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетел на установяване на нарушението и съставяне на АУАН Е. Г. Д., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като [фирма] от обективна страна е осъществил състава на нарушението по чл.134, ал.1, т.1 ЗЕС вр. чл.42 от Функционалните спецификации. Във връзка с липсата на мотиви в НП относно индивидуализацията на размера на наложената санкция районният съдия е приел, че същата следва да бъде изменена в минимален размер. Приел е, че не са налице предпоставки за приложение на чл.28 ЗАНН.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НК, 20-ти състав е валидно, допустимо и постановено при правилно приложение на закона. На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема правилно установената от СРС фактическа обстановка: На 02.11.2009 г. служители на КРС К. Д. (актосъставител) и Е. Д. (свидетел по АУАН на установяване на нарушението)

съвместно с М. М. З., упълномощен представител на [фирма] посетили обект на В. ([фирма]) в [населено място], [улица], като З. заявила пред служителката Р. С. И. желанието си да подаде заявление за пренасяне на телефонен номер 967 31 73 към друго съобщително предприятие. Служителката И. отказала да приеме заявлението поради неплатени сметки. Разпитана като свидетел пред СРС Е. Д. пояснява, че служителката на търговския обект изрично отказала с мотив, че има неплатени сметки, но нямала право да стори това, тъй като следвало да приеме заявлението и да даде 30-дневен срок за заплащане на сметките. Установява се от констативен протокол № С-КД-047 от 05.11.2009 г. на КРС, че по отношение на двата телефонни номера, принадлежащи на [фирма] са заявени технически повреди (скъсани кабели), с оглед на което телефонните сметки на клиента били коригирани със сумата от 86.40 лв., което обаче не освобождавало абоната от задължението за заплащането им.

При така установената фактическа обстановка касационната инстанция приема, че законосъобразно и правилно районният съд е приел, че при образуването и воденето на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Обжалваното решение е постановено на база събраните доказателства, които кореспондират помежду си, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал процесуални нарушения. Не е допуснато визираното в касационните жалби основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. От доказателствата по делото не ес потвърждават оплакванията на касатора [фирма] за липса на изричен отказ за приемане на заявлението за преносимост. Такъв изричен отказ е констатиран в протокол № С-КД-046 от 02.11.2009 г. и категорично потвърден с показанията на св.Д.. В тази връзка изцяло ирелевантни са доводите на [фирма] за наличие на вътрешна инструкция относно лицата, които са упълномощени да приемат заявления за приносимост. В случая клиентът не е бил упътен към управителя на търговския обект за приемане на заявлението, а е получил изричен отказ за приемане с оглед наличието на неплатени сметки. Съобразно чл.42, ал.1 вр. чл.43, ал.1, т.4 и чл.43, ал.3 от Функционалните спецификации неплащането на сметки не е основание за неприемане на заявление, а само за мотивиран отказ, в случай, че сметките не бъдат погасени в 30-дневен срок от приемане на заявлението. Тези обстоятелства правилно са преценени от районния съдия като релевантни и достатъчни за осъществяване от обективна страна на състава на нарушението по чл.134, ал.1, т.1 ЗЕС, което е санкционирано с минималната имуществена санкция по чл.335 ЗЕС. Доводите на районния съдия относно размера на имуществената санкция и липсата на основание за приложение на чл.28 ЗАНН са правилни, споделят се от касационната

инстанция и не следва да бъдат преповтаряни.

По изложените съображения не са допуснати твърдените касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ от 13.05.2011 г. на СРС, НО, 20-ти състав е ПРАВИЛНО и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 13.05.2011 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 20-ти състав по нахд № 10556/2010 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.